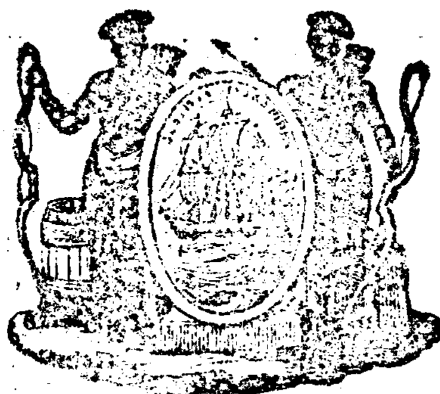
Ao. 1858. Zaturdag

No. 52. 1 Mei.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 30 April 1858.

Bij Gouvernements-resolutie, dd. 28 dezer maand No 3, is onder de nadere goedkeuring des Konings:

a. benoemd tot *Kapitein* bij de Schutterij te *Paramaribo*, de 1e. Luitenant S. Abendanon Sz., en

b. bepaald, dat in werkelijke dienst als 2e. *Luitenant* bij die Schutterij zal worden gesteld, de 2e. Luitenant à la suite D. J. J. Mens.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie. Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.
30 April. Van de slavin *Cornelia*, geboren in 1805, wier moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan Kores (Guide).

» » Van de slavin *Martha*, geboren in 1801, dochter van *Donna* en *Johannes*, geboren in 1848, zoon van *Kaatje*, toebehoorende aan Plantage *Vreeland*, divisie *boven Suriname* en *Thorarica*.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Eerste Afkondiging.

POLITIE.

De eigenaar van een' GOUDEN RING, op de publieke straat gevonden, kan ter terug bekoming zich op het Bureau van Politie aanmelden.

Paramaribo, den 28 April 1858.
De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Patentregt.

De Administrateur van Financien brengt ter kennis van de belastingschuldigen wegens het regt van patent, dat het Kohier dier belasting over het loopende jaar den 24n. dezer, is executoir verklaard.

Paramaribo, den 30 April 1858.
A. DE MAN.

Transport.

(5398) Den 30sten April 1858. J. J. de Vries Weduwe M. J. Sanches aan J. F. Werges, van het Erf met al de daarop staande Gebouwen, bekend onder N. W. La. A No. 144, O. W. La. A No. 40.

Paramaribo, den 30 April 1858.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Ter kennis van het algemeen wordt gebragt, dat, te beginnen met den 4den Mei e. k., de TEREGTZITTINGEN van het *Collegie van Kleine Zaken* wederom, in deszelfs lokaal, op het Gouvernements plein, zullen worden gehouden.

De Griffier bij voormeld Collegie,
E. J. VAN WIJHE.

(5401) De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal over *een* jaar en *zes* weken, den dag nader te bepalen, publiek bij Executie verkoopen:

Den Houtgrond **Wilhelmina Catharina Frederika**, gelegen aan de rivier *boven Saramacca*, aankomende J. J. de Mesquita, en L. A. de Mesquita, (op den 27n. April 1858, onder Sequestratie gebragt.)

Paramaribo, den 30 April 1858.
SIMON ABENDANON Sz.

[5400] De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal over *een* jaar en *zes* weken, den dag nader te bepalen, publiek bij executie verkoopen:

Den Houtgrond **La Resource** c. a. gelegen aan de rivier *boven Saramacca*, aankomende E. Lijons geboren Noble, (op den 26n. April 1858 onder Sequestratie gebragt.)

Paramaribo, den 30 April 1858.
SIMON ABENDANON Sz.

De **COMMISSIE** *van het fonds ter aanmoediging en ondersteuning van de gewapende dienst in* Nederland, te *Suriname*, heeft de eer ter kennis te brengen, dat de Collecte dit jaar zal aanvangen op Maandag den 3den dezer, met geslotene bussen aan de huizen der Ingezetenen van *Paramaribo*.

Deze liefdadige inrigting bevelen wij aan ieder edeldenkende aan, als ten doel hebbende het lot te verbeteren van hen, die hieronder worden aangegeven:

Verminkten in de oorlogen van 1813, 1814 en 1815;

Blinden die bij Waterloo hebben gestreden;

Nageblevenen van gesneuvelden in die jaren;

Verminkten in den strijd tegen *Belgie*;

Nageblevenen van gesneuvelden in *Brussel*, Citadel van *Antwerpen* en op de *Schelde*;

Blinden en verminkten die in de Overzeesche Kolonien hebben gestreden.

Gebrekkige Zeelieden, enz.

Paramaribo, den 1 Mei 1858.
De Commissie voornoemd,
DE NORMANDIE 'S JACOB,
Luitenant Kolonel.
C. W. SCHOTBORGH,
2e. Luitenant.

MAIL-NIEUWS.

Paramaribo, *den* 30 *April* 1858.

Gisteren avond ontvingen wij per de Mail berigten uit Nederland tot 30 Maart en uit Engeland tot 2 April. Het nieuws uit het Moederland behelst, wat het staatkundig gebied betreft, niets belangrijks. Den 18n. hadden de nieuwe ministers hunne portefeuilles aanvaard. De openbare pers had tegenover dit kabinet eene afwachtende houding aangenomen. De tweede Kamer was tegen den 13n. April bijeen geroepen en men vernam vrij stellig, dat het Ministerie dan met een programma zou optreden. Onder de geruchten van den dag (en die wij dus slechts onder reserve mededeelen) behoorde, dat de heer Thorbecke tot vice-president van den Raad van State zou benoemd worden (inkomen *f* 8000.—) en dat de commissaris des Konings in Utrecht, de heer Mr. S baron van Heemstra, voor de portefeuille van de Hervormde Eeredienst in aanmerking kwam. Dat de heer Pahud als Gouverneur generaal van Ned. Ind. terug geroepen en door den heer Meijer zou vervangen worden, vond zeer weinig geloof.

De naar herwaarts bestemde korvet *Juno* is den 17n. Maart in dienst gesteld. Het transportschip *Merwede*, kommandant kapt. luit. van den Meersch, insgelijks naar de W. Indische wateren bestemd, zou den 25n. vertrokken zijn van Hellevoetsluis, doch was wegens contrarie wind nog niet uitgezeild.— Als droevige door den dood geleden verliezen, meldt men het treurig afsterven van den heer Mr. W. B. Donker Curtius, notaris te 's Hage. De overledene was de zoon van den hoog geachten oud-president van den Hoogen Raad, Mr. B. Donker Curtius van Tienhoven, voor wien dit verlies op zijn zoo zeer gevorderden leeftijd, allersmartelijkst was. Wijders overleed te Delft, dr. C. F. Donnadieu, hoogleeraar in de scheikunde aan de akademie aldaar.— Z. M. de Koning heeft o. a. eene zilveren medalje toegekend aan den slaaf *Frans*, toebehoorende aan den heer G. Duijkinck alhier, voor het redden van twee menschen, op 25 April 1857, uit het kanaal van Saramacca.

— De weersgesteldheid was in het Moederland

zeer gunstig, men was de lente onder vrij goede voorteekenen ingetreden. — Aan de oevers van den Rijn herleefde overal de fel geteisterde scheepvaart. En reeds, naauwelijks heeft zich de waterspiegel, door den gesmolten sneeuw, zoo veel verheven, dat men met weinig diepgaande schepen kon varen, of men vernam weder het onrustbarende berigt, dat het water vallende was. Viel er niet spoedig regen, dan vreesde men dat de vroegere toestand, voor de schipperij zoo noodlottig, op nieuw zou intreden.

Aan de overige Europesche berigten, ontleenen wij voorloopig het volgende:

De staatkundige houding tusschen Frankrijk en Engeland, had gedurende de laatste dagen veel zorg gebaard en die toestand was niet geheel geweken. De Europesche pers heeft zich gedurende de 14 dagen, die tusschen het vertrek van de tegenwoordige en de vorige Mail verloopen zijn, bijna uitsluitend bezig gehouden met het ontslag van den heer de Persignij, als gezant van het Fransche keizerrijk te Londen en zijn opvolger. De redenen die tot dat ontslag geleid hebben, waren het onderwerp van ontelbare conjecturen, waarvan de een niet meer geloof verdient dan de ander. Zoo wilde men o. a. dat het Engelsche gouvernement op de verwijdering van den heer de P. zou aangedrongen hebben, omdat hij zich als een al te ijverig vriend van den Keizer deed kennen en omdat zijn zeer prikkelbaar gestel diplomatieke discussien dikwerf onmogelijk maakte; doch andere beweren, dat de P., vertoornd op Walewski, wegens de gegeven opheldering van diens eerste depêche, bepaald op zijn ontslag bleef aandringen. Eene andere reden baarde nog meer onrust. In Sardinie was een Engelschman, zekere Hodge, die zich oneerbiedig jegens den Keizer der Franschen had uitgelaten, gevangen genomen en beschuldigd van deelneming aan het complot van 14 Januarij. De Fransche regering vroeg zijne uitlevering hetgeen niet zonder toestemming van de Engelsche regering kon geschieden. Deze liet zich de stukken voorleggen en verklaarde, na onderzoek, dat voor de beschuldiging van Hodge geen voldoenden grond aanwezig was en weigerde de uitlevering. Nu wilde men, dat de Keizer daarom zijn gezant terug riep en de zaken door een' secretaris zou laten waarnemen; zeker is, dat de heer de Persignij een bijzonder vriend was van lord Palmerston, en dat hij zeer verbitterd was op het tegenwoordig kabinet, dat de nieuwe indiening van de bill op de zamenzweringen van den twijfelachtigen afloop van het proces van Bernard (dat nu door eene bijzondere commissie zal worden behandeld, waarbij Rudio als getuigen zal optreden) laat afhangen. Wij deelen deze bijzonderheden mede, omdat zij doen zien, hoe scherp de lijnen getrokken waren. De geheele Europesche pers brak zich nu het hoofd over den opvolger van den Franschen diplomaat, en terwijl men daarover dikwerf in ongerijmdheden verviel, was ook de pers werkzaam. Hoe meer de gouvernementen zich beijverden om de alliantie te redden en de oude *entente cordiale* te herstellen, hoe meer de drukpers der beide natiën elkander, maar vooral de Engelsche aan het Fransche volk, vlijmende volzinnen toeduwde. Zie hier hoe b. v. de Times in een leading artikel de zaken in Frankrijk beschouwde en zich over den Keizer en zijn gouvernement uitliet:

» Het zou niets baten, wanneer wij ons wilden onthouden eene zaak te bespreken, die het onderwerp der dagelijksche gesprekken is geworden en die elk oogenblik een voor ons belangrijken invloed kan hebben. De positie der Fransche regering en de tegenwoordig te Parijs bestaande staat van zaken zijn — het valt niet teontkennen — de oorzaak eener zeer onaangename stemming in Europa. Het ligt in den aard der zaak, dat dit gevoel in Engeland het sterkste is. Frankrijk en Engeland zijn naburen; wij staan met elkander in staatkundige en commerciele betrekkingen; wij zijn niet alleen bondgenooten, die in verscheidene belangrijke Europesche kwestien een gemeenschappelijken weg bewandeld hebben, maar wat zelfs van nog meer belang is, beide staten onderhouden met elkander handelsrelatiën, die met de belangen van Engelands halve bevolking regtstreeks of zijdelings in verband staan. De Fransche fondsen en spoorwegactien worden dagelijks op de Londensche beurs genoteerd; onze fabriekanten zenden naar Frankrijk eene massa goederen, en de Franschen leveren ons andere daarvoor in de plaats. Buitendien zijn de Engelschen liefhebbers van reizen; in twaalf uren kunnen zij van Londen naar Parijs komen en in de laatste jaren is het hun eene gewoonte geworden een paar ledige dagen genoegelijk te Parijs door te brengen. Terwijl wij aan den eenen kant gaafweg toestemmen, dat geene mogendheid het regt heeft, zich met de inwendige aangelegenheden van een ander land te bemoeijen, mogen wij aan den anderen kant ons leedwezen wel te kennen geven over het in Frankrijk heerschende regeringstelsel en daartegen onze stem verheffen, zoo lang het nog tijd is. Wij doen dit volstrekt niet in eene vijandige stemming tegen de bestaande overheid, maar alleen in het belang der orde en rust van Europa. Het gezond verstand, noch door vrees verblind, noch door de hoogte welke men bereikt heeft duizelig geworden, moet tot de overtuiging komen, hoe gevaarlijk de kunstmatige stelsels van surveillance zijn en hoe ijdel het streven is om de tong van millioenen onderdanen aan banden te leggen of al hunne bewegingen na te gaan. Naar wij vernemen, zal het departement van policie eene reorganisatie ondergaan en de man, die aan het hoofd daarvan geplaatst is, den rang van minister bekomen. Ja, het zou zelfs overeenkomstig het stelsel passend zijn, wanneer hij den voorrang boven allen erlangde, daar hoogstwaarschijnlijk toch alles onder het bereik zijner ambtsbezigheden zal vallen. Het vrolijke Parijs, het vaderland des gezelligen verkeers, de levendige omgang en de vrijheid van gedachten wisseling, dit alles is naauwelijks terug te vinden. Het uitwendige voorkomen der stad is als vroeger. Dezelfde boulevards, dezelfde springende fonteinen in de stralen der zon, dezelfde door de oude habitués bezochte koffijhuizen, dezelfde salons, dezelfde toiletten vindt men er nog altijd — maar aan dit alles is eene onbehagelijke, zwaarmoedige stemming verbonden. Men laat zich met de grootste behoedzaamheid uit en men spreekt over onverschillige zaken tot vervelens toe. Men denkt na bij wien men een bezoek zal afleggen, van wien men het zal aannemen. Men gaat eerst met zich zelf te rade of men wel met dezen of genen vriend, dien men reeds sedert jaren gekend heeft, openlijk op straat verschijnen mag.

Verder spreekt de *Times* aldus: Het keizerrijk is de bespieding, en zijne verpersoonlijking is de spion. Dat 's keizers minister meer afkeuring verdient dan zijn meester, willen wij wel gelooven; doch de straf zal alleen op den laatste neerkomen. Te Parijs heerschen argwaan en vrees, nergens echter zullen zij meer bestaan dan bij den keizer zelven. De geheele geschiedenis is daar om te bewijzen, dat hij, die door zulke middelen regeert, zelf onder meer druk gebukt gaat dan hij anderen oplegt. Waarom wil Napoleon III, na al zijne daden en zijn roem, zich een ouderdom voorbereiden als Tiberius had? Nog altijd heeft hij gelegenheid, het bewonderde hoofd van een groot en vrij volk te zijn. Waarom wil hij dien roem wegwerpen op den raad van lieden, wier onbekwaamheid niet langer een geheim is voor Europa? Europa wenscht hem persoonlijk veel goeds toe. Niemand zou zijn rijk over hoop geworpen willen zien, opdat het een verouderden Bourbon of een president eener nieuwe republiek in handen valle. Doch in naam eener bevriende mogendheid, zijn wij verpligt den keizer te zeggen, dat het regeringstelsel, zooals het door zijne ministers voor eene fiere natie georganiseerd is, hoogst gevaarlijk voor hem en de wereld is.

Om Frankrijk en de wereld hopen wij dat deze donkere phase in de geschiedenis slechts van voorbijgaanden aard zij, en dat het gezond verstand des keizers spoedig voor goed zal breken met een stelsel, dat een groot volk met zoovele ongelegenheden bedreigt.

— Op denzelfden dag — aldus schrijft de *Times* in een hoofdartikel — dat graaf Walewski zijne dépêche aan graaf de Persigny onderteekende, namelijk den 20n. Januarij 1858, onderteekende hij ook eene nota aan den Franschen gezant bij de Zwitsersche republiek. Het is allezins geoorloofd het eene document door het andere op te helderen en min of meer onduidelijke zinsneden, door vergelijking met andere phrasen van denzelfden staatsman, uit te leggen. Wij zien op deze wijze, hoe Frankrijk's minister van buitenlandsche zaken, die zich zelf voor een toonbeeld van gematigdheid en welwillendheid houdt tot de Zwitsersche republiek spreekt, waar zijn meester en keizer in vroegere dagen eene wijkplaats gevonden had. Het is inderdaad een hoogst opmerkenswaardig document. Niet alleen dat alle hoffelijke vormen daarin ter zijde gesteld worden, niet alleen dat daarin van begin tot einde de overmoed van den sterke den grondtoon uitmaakt, maar aan Zwitserland worden ook op de meest onverbloemde wijze bedreigingen gedaan, in geval het niet oogenblikkelijk aan de eischen van Frankrijk toegeeft.

Wij willen nu niet van den ondank voor de door den Keizer genoten gastvrijheid in Zwitserland spreken, maar willen te dezer plaatse dat document als commentaar beschouwen van de door den graaf Walewski ook aan ons gerigte dépêche. En dan moet men zijns ondanks wel overtuigd worden, dat het de bestraffing der moord ademende zamenzweerders niet alleen was, welke graaf Walewski gewild heeft. Hij nam wel voor lief hetgeen hij van lord Palmerston verwerven kon, maar een wijd omvattend toezigt over alle uitgewekenen en het te keer gaan hunner vergaderingen, dàt was het eigenlijke doel hetwelk men wilde bereiken. De zaak wordt helder, wanneer men de nota aan Zwitserland leest. De Fransche minister van buitenlandsche zaken verklaart uitdrukkelijk, dat de

„verwijdering van gevaarlijke lieden en hunne verplaatsing” naar meer afgelegen deelen van het land maatregelen zijn, die de Keizer opgrond van het volkenregt eischt. Is de Engelsche natie bereid deze leer te laten gelden en de te Londen verblijf houdende uitgewekenen naar de Schotsche Hooglanden te brengen? Op die vraag behoeven wij niet te antwoorden. Maar Zwitserland is zwak, het wordt dus openlijk en officieel bedreigd. Engeland is sterk, en men legt dus aan militairen bedreigingen in den mond, welke men desavoueert, wanneer men ondervindt dat ze haar doel niet kunnen bereiken. De hoofdzaak is echter dat het Fransche kabinet zich het regt tot inmenging in het bestuur van vreemde staten aanmatigt, waarin zich personen ophouden, die over de regering van dat land ontevreden zijn. Dit is een beginsel, hetwelk men nimmer aannemen mag en dat kortweg, zonder meer, van de hand geweten moet worden. Zulke concessiën mogen wij nimmer doen, en toch worden zij van ons gevraagd, daar men ze ook van anderen eischt, die het ongeluk hebben zwakker te zijn dan Engeland.

Ofschoon hierin de toestand wel scherp gekleurd en op bitteren toon wordt bloot gelegd, schijnt toch uit honderd en meer andere berigten te blijken, dat de waarheid er aan ten grondslag lag. Men zou er bij kunnen voegen, dat hetzelfde Frankrijk, dat in 1830 den troon verbrijzelde en Karel X in ballingschap zond om de vrijheid van drukpers te redden en dat in 1848 den troon verbrandde en den grijzen burger-koning Louis Philippe op de vlugt joeg, om de constitutie te behouden, zich in 1858 kromt onder een militair despotisme, dat drukpers vrijheid en constitutie beiden, als noodelooze ballast over boord heeft geworpen. — De *Moniteur*, die aan het hoofd der Fransche dagbladen den waren toestand zooveel mogelijk *moet* bedekken, antwoordde den *Times* gematigd en hoewel het Engelsche orgaan niets terug nam, sloeg het met veel gevatheid een anderen meer zachten toon aan, en beweerde dat een blad als de *Times*, bij zulke misbruiken van het gezag en bij zoodanig regeringstelsel, niet zwijgen mogt, ook al betrof dat eene bevriende mogendheid, met wien men gaarne op den besten voet wenscht te blijven.

Gelijk keizer Napoleon soms verrassend weet te spreken, weet hij ook verrassend te handelen, en zoo verscheen eensklaps, te midden van deze hatelijke polemiek, het besluit in den *Moniteur*, waarbij de maarschalk Pélissier, hertog van Malakof, benoemd werd tot des keizers gezant te Londen. Nimmer baarde de benoeming van een gezant meer opzien. De Fransche en Belgische beursorganen begonnen met de keus gelukkig te achten; zelfs in Engeland vond men haar eerst goed, later zeer goed en eindelijk voortreffelijk. Hij Pélissier, is de ziel der alliantie en heeft haar in de Krim in het bloed bezegeld; hij draagt in zijn titel het zinnebeeld van den gemeenschappelijken roem (en stelt daardoor de Engelschen wel een weinig in de schaduw) en heeft in elk geval aan de zijde der Engelschen gestreden. Men was in Engeland, bij het vertrek van den post, zoover gevorderd, dat men Pélissier, die zich na Paschen (met een schitterenden staf en een talrijk gezantschaps personeel) naar zijn post zal begeven, te Londen eene luisterrijke ontvangst begon voor te bereiken; *zoo* ingenomen was men met de a. s. komst van den beroemden generaal! — Het zou vermetel schijnen, om met het oog op den inwendig gespannen en onrustbarenden toestand van Frankrijk en den geprikkelden staat van het Engelsche volk, de toekomst te willen ontsluijeren. Wij laten alles wat daarop betrekking heeft op zijne plaats. Slechts een paar opmerkingen mogen wij ten gerieve onzer lezers niet onvermeld laten. Pélissier is een militair, die een groot gedeelte van zijn leven in het kamp heeft doorgebragt; hij is veerkrachtig en doortastend; zijne soldaten getuigen van hem *qu'il ne badine pas!* hij is geen man van praatjes, maar van feiten; het zou dus kunnen zijn dat de tijd van vriendschaps-*betuigingen* voorbij en die der *daden* aangebroken is. De vraag is gedaan, of de onbuigzame krijgsman de alliantie bevestigen of in flarden scheuren moet; maar men blijft het antwoord schuldig. Het mag echter verwondering baren, dat men in Engeland een zoo geoefend en doortastend krijgsman, als de bestormer van Sebastopol, als een onschendbaar bespieder van eigen oorlogsmaatregelen toelaat, ja zelfs met vreugdeblijken gaat ontvangen. Louis Napoleon bootst zijn grooten voorganger en oom in alles na, zelfs in het transformeren van groote veldheeren in diplomaten; er blijft nog slechts over, dat hij, even als de laatste, den knoop met het zwaard laat doorhakken, als de geïmproviseerde diplomaat die niet militairement heeft kunnen ontwarren. De zending van zoodanige diplomaten, ging bij Napoleon I slechts even het uitbreken van den oorlog vooraf. Men zal in Engeland de zendingen van Ney, Lannes en Junot naar Zwitserland en Portugal niet vergeten zijn? Met het oog hierop is het antwoord moeijelijk op de vraag: is Pélissier een steunpilaar van het keizerrijk *van den vrede?*

Ons van alle beschouwing onthoudende, slaan wij thans even een blik op Italie. Wij hebben reeds vroeger gemeld, dat de dood van Orsini, daar veel deelneming had opgewekt en dat zijn schrijven aan den keizer sensatie maken zou. Reeds de nu ontvangen berigten, bevestigen dat vermoeden op eene treurige wijze. Orsini is de held van den dag, de martelaar voor het Vaderland, waarvoor hij stierf *avec calme et dignité;* ter eere van wiens nagedachtenis men vergaderingen en demonstratien zou houden, als de overheid het niet verhinderde; zelfs gaf eene demonstratie die 700 studenten te Turin zich voorgesteld hadden aan Orsini te brengen, doch die door de regering werd belet, tot ernstige ongeregeldheden aanleiding. Eene correspondentie uit Turin (door de *Neue Preussische Zeitung* medegedeeld) welke bestemd en geschikt is om een helder licht op den tegenwoordigen toestand van Italie te werpen, laten wij hier volgen:

» De kolommen onzer dagbladen, dus schrijft men, zijn opgevuld met het proces van den Parijschen moordaanslag op 14 Januarij, en in alle koffijhuizen worden die verslagen gretig verslonden. Maar welke oordeelvellingen hoort men sedert Orsini's brief aan den Keizer, sedert de pleitrede van Jules Favre voor Orsini, van mond tot mond loopen. Orsini is — ten spijt van alle drukperswetten — een held, een patriot, een groot man geworden. Hoe kan het bij onze heethoofden anders zijn? De *Opinione*, bij voorbeeld, grijpt deze gelegenheid aan om tegen de Pausselijke regering los te trekken, welke naar hare meening, veel strafbaarder dan Orsini is. De *Gazette del Popolo* besluit haar artikel tot verded ging van Orsini met de volgende woorden: » Wij betreuren het dat het wetsontwerp Deforesta nog niet aangenomen is, om ten minste nog met eenig gevaar luide te kunnen uitroepen: Orsini is een groot man.” Kortom Orsini werd gevierd als Pianori, Agesilao Milano en de moordenaar van den Hertog van Parma. Een Piemonteesch blad berigt uit Florence, dat men in weerwil aller policie maatregelen, van Orsini met » godvruchtige (*religiosen*) vereering spreekt” en het wil » uit goede bron weten”, dat de Groothertog, zijne ministers en de gezanten een Apotheose van Orsini over den post is toegezonden. Men ziet daarop eene vrouw, Rome voorstellende, uit den Tiber stijgen en aan Orsini twee palmtakken aanbieden, het martelaarschap en den roem beduidende met het onderschrift: » De dwingelandij kan u uwen roem niet ontnemen.” Opdat ook de gebruikelijke inteekeningslijsten niet zouden ontbreken, opende de *Unione* er een, ten doel hebbende Orsini's verdediger, Jules Favre, een gouden penning aan te bieden. De *Unione* is het blad van den Lombardijschen vlugteling Bianchi Giovini. Dit blad laat zich uit Romagna schrijven: » Gij kunt u voorstellen welke werking de aanslag van Orsini op aller gemoederen heeft uitgeoefend. Van ganscher harte wordt hier zijn naam gevierd, eerstens wijl hij wegens zijne hoedanigheden, talenten, karakter en moed algemeen bekend en geschat was; maar ook omdat men hier over den staatkundigen moord geheel anders denkt dan elders.”

Eene andere correspondentie, aan den *Courier des Alpes* ontleend, luidt aldus:

» De weerslag der teregtstelling van Orsini en Pierri heeft zich te Turijn op onrustbarende wijze doen gevoelen. Men dicht er verzen ter eere der beide » martelaars”; met veel vertoon heeft men er hun levensbeschrijving en portret uitgegeven; men voegde er de teekening bij der bommen, waarvan zij zich bedienden om hun afschuwelijken aanslag uit te voeren; men heeft talrijke toelichtingen gegeven aan de pleitrede voor Orsini en ten laatste heeft men den dood dier rampzaligen tot de wolken verheven. De *Ragione* is bij deze gelegenheid met rouwranden uitgekomen. Verscheidene andere bladen hebben hetzelfde gedaan bij de teregtstelling van Agesilao Milano den moordenaar van den koning van Napels. De *Gazette del Popolo* verklaarde dat » de Italianen niet moeten weenen, daar het niet met tranen is, dat men de vrijheid wint.”

» Wat het bedroevendst mag heeten is dat zulk een taal niet het minst de openbare verontwaardiging opwekt. Integendeel. In de koffijhuizen, in de openbare plaatsen van bijeenkomst, zelfs in de scholen, spreekt het volk en de studenten van de gebeurtenissen te Parijs op eene wijze, die doet voorzien wat bij ons gebeuren zou zoo ongelukkiger wijze eene revolutionnaire beweging uitbrak. Men zegt zonder schroom op openbare plaatsen van bijeenkomst en op de straat, dat de tijd der koningen voorbij is en de beurt van te regeren aan het volk komt. Men beschouwt Orsini en Perri als de laatste voorloopers van de groote gebeurtenis die alle troonen met denzelfden slag omver moet werpen. (Dit is de aan de Sardinische 2e kamer voorgedragen wet ter beteugeling van de zameuzweerders, gevaarlijke vreemdelingen enz. en die men vreest dat op het voorbeeld van Engeland zal verworpen worden).

» Tegenover zulke denkbeelden heeft de wet Deforesta slechts een ondergeschikt belang, want, zoo als gij ziet, wordt de gansche maatschappij bedreigd.”

Ziedaar redenen genoeg om over de toekomst van Europa niet geheel onbekommerd te zijn. Ten aanzien van Frankrijk en Engeland bouwt men zeer op de goede gezindheid des keizers en de loyauteit der Engelsche staatslieden. Maar voor zoodanig vertrouwen bestaat in Italië geen grond. Zelfs meldt men, o. a., dat te Padua en Milaan weder vele arrestatien hebben plaats gehad en dat de Oostenrijksche regering verontrustende tijdingen had ontvangen. Hopen wij dat een volgende mail ons geruststellende berigten omtrent de gewigtigste aangelegenheden mededeele.

— Ten gevolge van de bemoeijingen van het nieuwe Engelsche kabinet, is een der machi-

nisten, die met de *Cagliari* gevangen genomen zijn, reeds in Engeland terug, terwijl de andere onder borgstelling vrijgelaten en in het consulaat gehuisvest is.

De bill regelende de zamenstelling der toekomstige Britsch Indische regering, is thans ingediend. Het bestuur over Indie wordt daarbij aan de O. I. compagnie ontnomen en aan de kroon opgedragen. Daartoe stelt zij voor de benoeming van een secretaris van staat, die president is van den Raad, en een vice president, beiden door de kroon te benoemen. Wijders zal de regeringsraad bestaan uit 18 leden, voor de helft te benoemen door de kroon en voor de andere helft te verkiezen door de handelssteden. Na de eerste lezing is het lagerhuis tot 12 April uiteengegaan, hetgeen ook met het hoogerhuis het geval is.

— De wetgevende magt in Frankrijk, heeft ruim een millioen toegestaan, tot goedmaking der kosten voor geheime politie.

Volgens den *Moniteur*, heeft de vermindering der handelsbeweging, reeds een nadeelig verschil opgeleverd in de opbrengst der doorvoerregten over de maand Februarij, welke 545,762 fr. minder opgebragt hebben, dan in hetzelfde tijdvak over 1857.

— Er is eene belasting op de vervaardiging van slaghoedjes ontworpen, waartegen de fabriekanten zich echter zeer nadrukkelijk verzetten.

— De *Moniteur* bevatte den 23sten Maart een opmerkelijk besluit, dat aanvankelijk aan de spanning van het oogenblik werd toegeschreven, doch dat later bleek reeds vroeger voorbereid te zijn, en wel het besluit tot reorganisatie van den raad van admiraliteit, dat dienen moet tot punt van uitgang voor eene reeks van maatregelen, met de marine in verband staande en waarmede de staatsraad zich reeds in Januarij ll heeft bezig gehouden, in den vorm van een rapport betreffende de transformatie van de vloot en de verbetering der oorlogshavens. Dit rapport is den keizer door den minister aangeboden. De commissie voor het budget heeft het onderzocht en schijnt zich met de grondslagen vereenigd te hebben. De aanneming van deze maatregelen zal ten gevolge hebben dat het totaal der kredieten voor de hoofdstukken: werken aan de zeehavens en materieel der marine, gedurende dertien jaren op 73 millioen fr. jaarlijks gebragt wordt. De conclussien van het rapport zijn: Alle zeilschepen, die daarvoor vatbaar zijn, zullen tevens van stoomvermogen voorzien worden; trapsgewijze vorming eener vloot van stoomschepen, bestaande uit 150 vaartuigen van verschillende grootte en naar de beste bekende stelsels gebouwd; vermeerdering van het aantal transportschepen tot 72 en verandering van de zeiltransportschepen, in transportschepen met stoomvermogen. Eindelijk, voltooijing der haven van Cherbourg en het aanleggen van dokken tot herstel van schepen in de vier andere militaire havens.

— De Portugesche regering heeft aan de vertegenwoordiging voorgesteld de afschaffing van de slavernij in de Portugesche kolonien.

— Volgens berigten uit Parijs, bestaat bij het Fransche gouvernement het voornemen, om zijne West Indische kolonien, door een telegrafen-net, in onderling verband te brengen.

— Uit Britsch Indie wordt gemeld, dat de generaal Outram tweemaal door de rebellen is aangegrepen, doch den aanval telken male met kracht heeft afgeslagen. De generaals Campbell, Outram en Franks bevonden zich den 6n. Maart met 60 000 man voetvolk, 10,000 man cavallerie en 120 stukken geschut voor de poorten van Lucknow. In zuidelijk Mahratta heerschte eene onrustige beweging.

— Uit China verneemt men dat de Amerikanen zich bij de Engelschen en Franschen gevoegd hebben. Men achtte eene expeditie naar Peking, voor de eer der wapenen hoog noodzakelijk. De onder koning Ueh werd naar Calcutta gezonden. Men had opgemerkt dat hij, door omkooping, met ingezetenen van Canton trachtte te correspondeeren.

Burgerlijke Stand.

Van den 23n. tot den 29n. April, zijn alhier ingeschreven als overleden:

Den 21n., Ribca Jessurun, Echtg. van Jacob Mozes Jessurun, 63 jaren en 11 m. Den 26n., Harog Cohen, 52 jaren. Idem, Cecilia Buillab, 70 jaren. Den 27n., de Chinesche Immigrant Tjin gie, 54 jaren. Den 28n., Carolina Maria Rhijnbergen, 42 jaren. Den 29n., Johanna Emeline Juliana Julians, 3 jaren. Den 29n., Pieter Rompel, Echtg. van Maria Adriana Elisabeth Grijs, 59 jaren.

Handels-Berigten.

Amsterdam, 29 Maart.

Koffij. Behalve eenige vraag voor directe behoefte, met weinig omgang.

Suiker, *ruwe*. De markt is onveranderd. Verkocht zijn 158 kranj. Java zeilende No. 7¾ tot *f* 34 voetstoots en ruim 200 vn. Surinaamsch tot *f* 31½ a *f* 33½.

Katoen. De stemming voor dit artikel heeft zich eenigzins verbeterd.

Rum. 10 stukken *Surin.* per *Willem en Carel* aangevoerd, zijn tot onbekenden prijs verkocht.

Cacao. Door de aanvoeren te Londen is ook hier de prijs teruggegaan. Men noteert Trinidad 42 a 46, Marignon 36 a 37, Bahia 34 en Quaquil 42 a 44.

Arrowroot. 35 a 40 c. per ½ Ned. p.

Kwassiehout. *f* 6 per 50 Ned. ℔.

Tonkaboonen. *f* 1,30 a *f* 1,40 per ½ Ned. ℔.

Scheepvaart.

AANGEKOMEN.

Den 29 Maart, de koloniale schroefstoomboot *Paramaribo*, kapt. J. F. Meijer, van Demerarij.

UITGEKLAARD.

Den 28sten Maart, het schip *Sagitta*, kapt. Bakker, naar Amsterdam, lading: 90 zakken en 407 vaten Suiker 572,959 pond, 3 balen heele Koffij 340 pond, 27 balen Cacao 4,310 pond, 105 balen schoone Katoen 45.305 p., 856 p. oud Koper en 504 pond oud Lood. Passagiers: de Heeren Mr. F. M. C. Pels Rijcken en Familie, Mejufv. *J. M.* Veldwijk en de minderj. Duijckinck.

Idem, de Eng. brik *Reindeer*, kapt. A Curtus, naar Halifax, in ballast.

Den 29sten, de Nd. Am. bark *Clara C. Bell*, kapt. J. Power, naar Gloucester, lading: 59 vaten Suiker 54.475 pond, 311 vaten Melassie 42,792 gall. en 30 vaten Lemmetjes.

VERTROKKEN.

Den 30sten Maart, de Fr. stoomboot *Voijageur*, naar Cayenne.

IN TEXEL GEARRIVEERD.

Den 14den Maart, *Plant. Dordrecht*, Brakke. Den 20n. *Voorwaarts*, Kikkert.

TE CLYDE. Den 13den Maart, *Alkmaar*, Pitt. Allen van hier.

UIT TEXEL NAAR HERWAARTS GEZEILD.

Den 25sten Maart, *Compagnie*, Kuiper.

IN LADING NAAR HERWAARTS.

Triton, Duinker; *Juno*, Rosberger; *Willem Eduard*, van Wijk; *Luit. Adm. Tjerk Hiddes*; Parma; *Willem en Carel*, Steenveld; *Plata*; Koch; *Plantaadje Dordrecht*, Brakke.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . *f* 20—
voor zes maanden . » 11—
» drie » . . 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant . . . . »—25
De prijs der Advertentien is per regel »—25